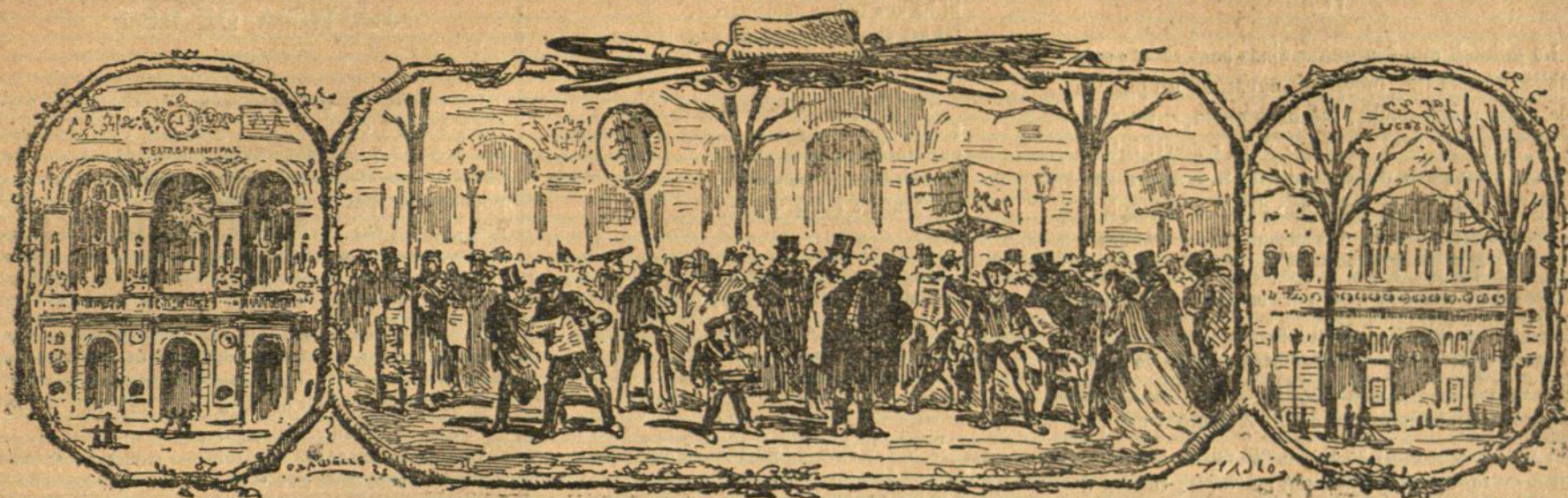




2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semana.

Se ven en todas las
librerías.

LA PUBILLA

SEMMANARI CATALÁ.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Rambla del Mitj, n.º 20.

LLIBRERIA DE I. LOPEZ,

Barcelona.

LAS SOCIETATS DRAMÁTICAS.

I.

Barcelona, que sempre ha sigut una població ahont han abundat las diversions de todas menas, tē, además de los espectáculos públicos, duas ó tres societats particulars que 's titulan líricas, dramáticas y literarias. La major part d'ellas may se logran aclimatar, y no es que sigui per lo exorbitant cost de la entrada, ni per la poca varietat en las sevas funcions, sino perquè la Musa que las presideix y 'ls dona són nom, me las planta en sech y se 'n torna cap amunt á sa Elísea morada. Polimnia, Melpómene y Erato, á todas aqueixas sos adoradors las hi havian posat *pis*, galantejantlas y cremántlos hi insens, pero en va; apenas havian pres l'aire del país, se tornavan flacas, s'entrastian y no paravan fins que se 'n tornavan allí *dalt*. Jo recorde que uns quants jóves—pensant ab molta picardia—varen fer una societat y de *canto* me li clavaren per títol «Las Musas». Formaren son *temps* allá en lo carrer Nou, y durant un quant temps tot marxaba com si fós untat ab sabó moll. Pero jo no sé si fou per alló de ser donas y haberni tantas, que las Musas, la societat y lo temple, tot se 'n aná á rodar, quedant per memoria alguns comptes sense pagar de varios vestits y pampalinas que usaren aquellas senyoras, y las aprofitadas lliçons que aprengueren dos jóves á quins lo públich de Barcelona ha aplaudit molt, y als quals distingí ab son carinyo la *mu-sa Talia*.

Un'altra societat y hagué que s'encarregá nada menys que ab tot lo *Parnaso* enter y verdader, y aquesta, com las altrás, ab tot y haverhi un home, y ser aqueix Apolo, també se 'n va anar al

cel. Per lo qual jo dedueixo que mentres se voldrá donar la representació de una societat á qual-sevol musa, ó encara que siga á todas plegadas, may podrán envellirse, porque sense intenció, ó á dretas, me los hi fan tornar las galas rojas ab alguna etsegallada, ó algun bunyol, y cremadas ellas prenen vent, y deixán á la societat que las insensava á la lluna de Valencia.

II.

Aquestas reunions familiars, tan modestas y tan encunjadas com semblan, també tenen las sevas galas per lluirse. No 's cregui la gent qu'encara que no rumbejin massa, siga per falta de títols y joyas. Ellas tenen lo seu quadret ab march d'aurat, que no mes surt una volta cada semana y ab unas lletras d'adorno qu'ha fet un sócio de mérit—y dit aixó está clá que molt ne tindrán ellas—en que 's llegeix per exemple: «*La Musa Gran.*» «*Sociedad dramática, etc. etc. Orden de la funcion: La comedia en 5 actos, original de Don Fulano, sócio de mérito de esta sociedad, titulada: EL SUEÑO VENCE AL HOMBRE, Y ESTE SE VA Á DORMIR.*» Se segueixen després una porció d'entreteniments agradables per acabar de arrodonir la funció d'aquell vespre que promet ésser molt distret. La societat tē individuos que respónen de la veracitat de sos títols; y perquè ningú ho dupte, lo dia de funció extraordinaria surtan tots á la escena y mostrant lo seu talent, quí cantant un'aria, quí ab un concert de guitarra, altre lleigint poesías dedicadas á las *bellas* de la societat; y finalment jo hi assistí á una funció en que además de todas aquestas distraccions va surtir un sócio (valent trompa) á ballar lo ball Inglés, portant 24 ganibets amarrats á las pantorrillas!!! Y també es cert que mentres la orquesta preludiaba lo ball, y lo sócio estaba en *planta* á

punt de *rompre*, va sentirse una veu que li digué: *vaja, moule, poca gracia*, pero aixó va estar mal dit.

III.

Una de las cosas que fastiguen més en una societat particular, es que 's tingui tan poca tolerancia ab los *artistas* que al primer *lapsus* que se 'ls escapa ja tothom se posa á fregir peix; y lo qu'es més cremadó, que quant la funció va bē, la major part dels concurrents s'están garlant ab la senyoreta del costat ó del devant, y sols deixan la conversa quant l'actor clava una ensopegada que li fa saltá una tirada de versos y en conte de de dissimularli ó de dirli: Sant Antoni! se 'n enriuen y ho tiran tot á mofa. Ja 's veu que los actors treballan d'afició, y per afició també fan molts bunyets, pero en aqueix mon se debuen apreciar las bonas intencions y aplaudirse. Un aficionat sempre está en la esposició de ser la riota de tothom per poch que 's descuidi. Afigureus sino, la vergonya que passaria lo individuo que en una comedia feya lo galan, y en una de las escenas de mes compromís, en que lo barba li diu «*traidor, te voy á pegar*» li planta bofetada y del cop me li fa caure una patilla en mitj de la escena. La confusió, l'alborot, las riallas entre 'l públich, fóren grans. L'un li cridaba, festa posá *mitjas solas y talons á l'altra galleta*; quí li preguntaba si tenia un *desitj* de *melindros* en la cara; y l'actor sense pérdrer la serenitat, se perfilá y continuá son papé, pero en va. Lo riurer no cesaba, 'ls uns li cridavan *macu*, y 'ls altres li deyan si tenia mal de *caixal*, fins que 'l pobre, apurat, se treu la ma de la cara, llença la patilla que habia cullit de terra, dirigeix al públich una suprema mirada de rabia y desprecio, y 's fica á dins. Lo perruquer havia fet la goma clara y aixó va ésser la causa del fracás.

IV.

Lo públich que frequenta eixas societats, es un públich intolerant, mofero é ingrat. Es un públich que gasta mòlts flochs, mòlta essencia, y tot s' en va en aqueixas cosas. Jo no vull negarli inteligencia, pero puch dir que allí no 'n consum gaire. Si un actor tè un *arranque* digne d' un aplauso, està distret; si fa una etsegallada, tothom li mou bronquina. Y tan se val que la equivocació la fasse una senyora, que per aixó no hi ha mès consciencia y tothom murmura.

Que alguna senyoreta per atenció á la societat dona un concert de piano, ja tenim lo públich atent; pero dura massa l' introducció ó per fer gala de forsa y agilitat s' entreté en un tema difícil, ja tenim al públich en conversa, tossint ó badallant, y la pobre artista toca y s' esforça per atraure la atenció, y la concurrencia ne fa igual cas com si li diguessin *Llusia*. Es menester sapigué que los jóves que están al frente de aquestas societats, fan esforços de camállich per sostenirlas. Que 's calculi solsament que per donar las funcions en un teatro dels de mes importancia, pagan un lloguer crescut; que á pesar dels gastos que reporta; los preus son baratíssims; per exemple, 4 sillons de primera classe ab sas entradas, no costan mes que 26 rals mensuals. De modo qu' un hom va allí á fer lo senyor durant quatre vetlladas, assentat en coxins de vellut ó cadira de rejilla, que á casa seva no las tè ó no las fa servi, se li recrean los oïdos ab versos, piano y cant, se li proporcionan ocasions de fer conquistas—perqué hi ha noyas mòlt macas qu' esperan desitjosas que 'ls hi arribi lo seu *cortés*—y encara, vatu listo, xiulan y 's burlan si un actor parla palpiçot, ó si la dama plora massa. Jo crech que aqueixos individus que sempre xiulan y no aplaudeixan per no tréurers los guants, quant surtan de casa tan empolainats, que qualsevol se creuria que granejan mòlt, haurian de reflexionar que van á fer 12 *cuartos* de gasto, y que per aqueixa quantitat no 's pot fer gaire 'l curro en cap banda. Que en l' Odeon, per exemple, en las funcions del diumenje á la tarde, ja 's gasta mès, y guarde que allí no 's pot colsejar ab *senyorio*, sino ab aquells que s' entretenen menjant cacahuets, y que li cridan *mosquit*, li dihen qu' estás *magre* y li preguntan si ha *dinat* ab altrás sátiras y expressions que *no fan fi*. Es probable que 'l que entrés ab aquestas reflexions fos mes moderat quant li disgustés la funció, y veuria ab evidencia que certas demostracions no escauhen bè entre gent *lluida*. Y si per cas li sembla que paga massa per la funció que li donan, que tiri un *memorial* á la Junta, qu' allavoras lo farán de *certa comissió*, s' estarà á la porta com un lacayo y després podrà véurer la funció; no se 'n farà cap quarto, y si encara té ganas de xiular, li aconsello que 's posi á colomista, que á dalt d' un terrat podrà ferho, fins que se li asséqui 'l gargamelló.

J. O. M.

APLECH POÉTICH.

POM PRIMER.

[POBRE DONZELLETA]

Aprop del mar sentadeta,
plorosa y al cel mirant

sos planys tristos exhalant,
hi ha una pobre donzelleta
las estrellas contemplant.

Gran deu ser la sua pena
y agudíssim son pesar,
pus tantost no gosa alsar
sa mirada de plors plena
extenentla á sobre 'l mar.

Miraula y advertiréu
com al mar los seus planys llansa,
mentres l' ona que s' atansa
pera desferse á son peu
ne soterra sa esperansa.

Ja que 'l mar sas queixas n' ou
al aire sos condols dona,
y la brisa juguetona
á qui 'l condol no con mou
á la donzella abandona.

En hora á fe desdixada
la deixá son aymador;
ab la guerra despiadada
la robá la sort irada
la meytat de lo seu cor.

Ella plora de l' aymant,
de l' aymant plora la vida:
ell de vida está gosant
y mentré ella está plorant.
lo cor d' ell lo goig envida.

Ne veu ja que l' arbre llansa
per lo fret seca sa fulla;
també 'l vent de malhauransa
de l' arbre de sa esperansa
las fulletas ne despulla.

Lo sol que al mon llum envia
presurós sen va á la posta
despedintse d' aquell dia:
també d' ella; oh sort impia!
de la vida 'l cap s' acosta.

Ja las flors seca l' hivern
y 'l vent lluny d' aquí las porta;
la nineta no 's conorta
y ab son dol ja no modern
sens remey la nina es morta.

Son aymant al fi retorna
y en sent ella los seus passos;
y al obrirli los seus brassos
ab una altra unit ja torna
de l' amor ab altres llassos.

L' ingrat; ay! de la pobreta
s' oblidá sens cap dolor;
y al deixarla aquí soleta
may pensá que ella; lasseta!
tingués ja sech lo seu cor.

Y al obrirli á son retorn
d' amor pur assedegada
los seus brassos, mitx calmada,
tenint ja 'l desitjat jorn
y la ditxa tan somniada,

Caigué en mitj de sa amargura
la fredor d' ell com barrera;
y en sa viva desventura
y ab sa esperansa derrera
ne baixá á la sepultura.

ANTONI PAGÉS Y COLS.

Sta. Fe del Panadés 1 Juniol—1868.

JUSTICIA DE DEU.

Las crehuadas, eixas Ordres militars-religiosas que feu l' Europa cristiana, per anar á la conquesta dels Llochs sants, y que tant bè féren, miradas baix lo punt de vista de la civilisació, donant mortal ferida al despóich poder dels feudals; donáren lloch á altrás Ordres, essent una de las principals, la dels Templaris, anomenats aixís, per tenir son quartel á vora l' iglesia (templum).

Fundada per Hugo de Paganis, en l' any 1118, fou disolta poch temps després de la derrera crehuada, donant ab la seva extinció un exemple de que Deu no tan sols castiga en l' altra vida als verdaders culpables, sino que mòltas voltas ho fa d' una manera que fins ho coneixen palpablement los d' aquest mon.

Vinguts d' Orient ab considerables riquesas, s' instalaren los Templaris en varías nacions d' Europa, ab un luxu verdaderament asiàtic, de manera qu' en París, ahont estaban la major part, casi 's pot dir qu' eran los qu' ho dominaban tot; en temps que governava la Fransa Felip, anomenat l' *hermós*.

Comprent aquest rey quant mal per ell era tenir en son regne gent tan poderosa, pus qu' una volta habentse revolucionat lo poble de París, bastá la sola presencia del Gran Mestre de l' Ordre per apaciguá á la població amotinada; 's va avení ab l' arquebisbe de Burdeos, Bertran de Got, dientli que 'l faria Papa, pero ab certas condicions, entre ellas, que tenia de portar á Aviñó la cadira papal y qu' havia de disoldre d' l' Ordre, pus que per ferho d' ell necessitava, per se l' Ordre relijiosa al mateix temps que militar.

Nombrat Papa Bertran, ab lo nom de Climent V., feu prompte una butlla en la que s' tractaba d' heretjes als Templaris, acusantlos falsament de diferentas cosas y manant la seva dissolució; donant á véurer fins ahont pot arribar l' ambició d' un home, que segat per ella, vent vilment lo mès sagrat!..

Al cap de poch dias, sens següils causa ni res, fórent cremats en la plassa pública de París, lo Gran Mestre de l' Ordre Santiago de Muli, junt ab quaranta companys; mès avans de morí Santiago protestá públicament d' aquella falsa acusació, citant al mateix temps per véurers devant lo tribunal de Deu, per dins 40 dias á Felip y pèl cap d' un any á Climent V.

Sacrificats innocentment, Deu inspirá á Muli aquelles paraulas que fóren com las del profeta. Al cap de 40 dias morí 'l rey de Fransa, Felip l' *hermós*, y dia per dia, quant feya un any d' aquella execució, 's presentá al Etern, á donar compte de sos actes, lo Papa, conegut per Climent V.

J. B. Y R.

¡RECORTS!

—¿Qué s' han fet las dolsas horas
plenas de ditxa y consol,
en que 'l zéfir, las cascadas,
las aucellas y las flors,
sobrexintse d' alegria,
alentavan lo meu cor?
¿Quánt depressa, ay, quánt depressa
ne passa 'l temps venturós!
¿Qué s' han fet aquellas horas?
¿Ja sols ne quedan recorts;
recorts.... recorts de tristesa
enterrats á dins del cor!

.....
¿Oh, nits plenas de ventura,
en que estenen sos raigs grochs,
de la nit l' hermosa regna,
respirant per tot amor,
mon estimat repetia,
repetia cada cop
del noviatje las promesas
y d' amor juraments nous!
¿Oh, tardes de primavera
en que hermós brillava 'l sol,
enmirallantse en las onas
que rodolant poch á poch
á besarme 'ls seus venian
enjuguessadas d' amor,

quant per l' arenosa platja,
buscant petxinas, los jorns
veya passar en companya
de ma estimat aymador!

¡Oh, barco que 'l mar bressava
ab sas onas, com bressol
la mare bressa en que 'l fill
de sas entranyas hi dorm!
Ay, en ell s' hi amagava
l' objecte del meu amor,
que un jorn al ratllar l' aurora,
l' aurora al ratllar, un jorn
inflant sas velas lo zéfir,
mar endintre presurós
caminava..... caminava.....
fins pérdrers en l' horitzont.
Ay, en ell s' hi amagava
l' objecte del meu amor;
ay, en ell s' hi van quedar
las meuas alas del cor!

¡Quánt depressa, quánt depressa
ne passa 'l temps venturós!
¿Qué s' han fet aquelles horas?
Ja sols ne quedan recorts:
recorts..... recorts de tristesa
enterrats á dins del cor!—

Aixís deya una nineta,
la filla d' un honrat prom,
al llevarse cada dia,
tot obrint los finestrans
de sa cambra que al mar davan,
desde que 'l seu aymador
un dia á llunyanas terras
ne fugí del seu aprop,
ab la barca que comanda
com brau y valent patró.
Y quiscuna blanca vela
que allá endins del mar calmós
als matins hi apareixia,
alentava 'l seu trist cor
una esperansa que débil
moria al decaure 'l jorn,
quant la nau de llarch passava
ab l' empeny del ventitjol.
Aixís fiu fins la tornada
del seu volgut aymador;
y es fama en aquella platja,
desde tant senyalat jorn,
que en lo camaril ne creman
d' una hermita d' allí prop,
hont s' hi venera una Verge
mòlt volguda de tothom,
dos ciris que 'n són l' alsaria
de la nina y del patró,
quant lo buf de la tempesta
esglaya 'ls cors ab sos ronchs.

RAMONET.

SACH DE NOUS.

Lo concert de Euterpe del dia de Sant Domingo
constará de tres parts. En la primera l' orquesta toca-
rá: *El bolero*, lo *Contrapás del Tira bou* y la *Jota*
aragonesa; y 'l coro cantarà: *Gloria á España*, *La*
Tuna, *El Chinito*, de Clavé, y *Las noyetas de Figue-*
ras, de Ventura.

En la segona part, l' orquesta tocará: *La Euterpe-*
se, *Las habas verdes* y la *Jota valenciana*, cantant lo
coro *Los Contrabandistas*, *La Pascua florida*, (caramel-
las) de Clavé, *O Gaitero*, de Porcell, y *El Guipuz-*
coano, zorcico antich.

La tercera part se compon de las pessas instrumen-
tals, *La Cordobesa*, *El Zapateado* y *La Muñeira*; y
las corals; *A Bilbao!* de Aguirre, *La font del Roure*,
Los Xiquets de Valls y *Las Galas del Cinca*, de Clavé.

Estens y escullit es lo programa anunciat, habenthi
en ell quatre coros nous. Los preus de entrada, per
aixó no sufren cap augment. Tot aixó 'ns fa esperar
una bona entrada al Tivoli en tal dia, desé aniversari
de la inauguració dels concerts vespertins de Euterpe.

La *Academia Mariana*, de Lleyda, que, segons di-
guerem en un número anterior, en lo concurs de aquest
any habia senyalat un premi per adjudicarse á la mi-
llor composició en catalá, anuncia que 'l senyor Roca
y Florejachs ha regalat un *llessami de plata* per la
composició, següenta en mérit á la anunciada, y á la
Junta local de Valencia un *ram de olivera*, de plata,
per lo millor romans en catalá.

En lo *Sardanápolo*, de Byron, y lo *Mercader de Ve-*
necia, de Shakspeare, lo trágich Rossi está á una altura
digna del seu nom. Dificilment se trobará un intérpre-
te millor del paper de aquell rey estragat y del de aquell
odiós jueu del *Mercader*. Las demás parts de la com-
panyia, l' acompanyan bastant bè.

Lo *Barber de Sevilla*, en lo teatro dels Camps Eli-
seos, te un bon desempenyo, de manera que tots los
artistas que hi prenen part se fan aplaudir. L' ópera,
per suposat que 's canta en francès, pero en la part
musical s' hi executa tot lo que hi va compóndrer lo
mestre Rossini.

En lo *Saló de Talia*, hem vist los quadros mímichs,
plástichs, bíblichs, que hi presenta la companyia del
Sr. Milá, dirigida pel senyor Farriol. En los quadros
que de tots géneros esposa, alguns de ells copias de
obras de mestres en pintura, se comprén que la com-
panyia hage estat aplaudida en los principals teatros
de Europa y América.

En lo segon abono, lo senyor Rossi posará en esce-
na la obra mestra de Calderon, *La vida es sueño*.

En lo segon quadern del segon tomo de poesias *El*
Trobador de Montserrat, que hem rebut últimament
de La Bisbal, s' acaban las poesias de *Patria* de don
Víctor Balaguer y comensan las perteneixentas á *Fí-*
des. En aquest quadern hi ha las que 'l senyor Bala-
guer escrigué en parla provensal trovantse en Proven-
sa, y las traduccions del mateix autor, fetas del
alemany, castellá, provensal y gallego. Entre las pro-
vensals hi ha *La mort de Beziés*, llegida per son autor
en l' Ateneo, y entre las traduccions la de la *Balada*
de Catalunya, de D. Ventura Ruiz Aguilera.

Lo nostre amich en Lluís Roca y Flerejachs, ha si-
gut nombrat cronista de Lleyda. Acertat ha sigut lo
confiar tal càrrech al fill de la ciutat del Segre, poe-
ta lloreat en distints certámens poétichs. Nosaltres do-
nem la enhorabona als lleydans, tant com á 'n Lluís
Roca.

Lo jóve y ja distingit pianista catalá en Torrent y
Blanxart, enviat al Conservatori de París per la Dipu-
tació provincial, acaba de ésser lloreat, al cap de sis
mesos no mes de estar en lo Conservatori, mereixent
los elogis dels principals professors.

En Reus se publica desde fa duas semanas *La*
Verdad, semanari que, segons diu ell mateix, ab
mòlta política s' ocupará de tot, menys de ella.

De pas per Marsella, ha estat l' última semana en
aquesta capital lo poeta valenciá D. Enrich Gaspar,
aplaudit autor dramátich. Una de sas últimas produc-
cions es l' hermosa comedia *La levita*, que hem tin-
gut ocasió de aplaudir en Barcelona.

La companyia dramática catalana que actuava en lo
teatro de la Zarzuela avans dels Bufos, acaba de arri-
bar de la excursió que ha fet á Girona y Figueras, ahont
ha recullit bona cosa de aplausos, logrant omplir los
teatros.

Lo *Faro Bisbalense* porta unas quintillas ab lo títol
de; *A Déu siau!* que en Girona dedicá l' autor á la ci-
tada companyia.

Entre las obras que posá en escena, hi ha 'ls dramas
La Rosa blanca, *Tal farás tal trobarás* y *Digna de*

Déu, y las comedias *La mitxa taronja*, *Tal hi va que*
no s' ho creu, *La pubilla del Vallés* y *Tants caps, tants*
barrets.

Del acreditat establiment tipogràfic del senyor Ma-
nero, ha sortit *Lo llibre dels poetas*, en lo qual hi ha
mostras de autors catalans de varis sigles.

La *Societat del Born*, que tant bè sap barrejar la
filantropia ab la *diversió*, ha imprés un estat de comp-
tes, en lo qual detalladament s' enumeran totes las
entradas y sortidas que en lo passat Carnestoltes tin-
gué. En ell se veu que la Societat repartí carn, pa y
altres comestibles per valor de mes de 380 duros. Una
societat que procura distreure al potentat y fa acudir
gent á Barcelona, aixugant al mateix temps las llágrimas
dels desvalits, mereix l' aprobació de tota per-
sona de bon cor, y deu donárseli tot l' apoyo que ne-
cessite perquè avansi en lo noble camí que ha emprés.

Alguns dels toros que 's van á torejar en la plassa de
aquesta ciutat, tingueren á bè, en Lleyda, pèndrer un
bany de camas, pus pasaren un bras de riu y 's refu-
giaren á una isla que forma 'l Segre prop d' aquella
capital. Com que feya aquella calor, que encara dura,
no te res de estrany que las bestioletas se volguessen
refrescar.

A MA TERRA.

CANTARS.

En los monts de Catalunya
Cada pedra es un recort,
Cada pit dels qu' allí naixen
Un altar de patri amor.

N' es ta historia rica joya
Admirada per tothom;
Cada full una epopeya,
Cada ratlla un fet heróich.

De si 'ls fills d' aquesta terra
Son valents á tota proba,
Pregunteho á ne 'l francès
Qu' os donará la resposta,

Que si hi ha una Saragossa
Qu' heróicament se portá,
En aquí tenim Girona
Que n' es mare de titans.

Si Catalunya, Mallorca,
Y Valencia s' ayman tant,
Es perquè son tres germanas
Qu' encara viuen del passat.

¡Catalunya! ¡Catalunya!
De ta historia estich prenat:
¡Ay si un jorn ne puguesses
Torná á ser gran com avans!!...

J. B. y R.

AL TEMPS.

SONET.

Contempla, Anton, avuy com se 'ns desvia
Lo hermós sol que sa claror ans dava,
Que son rastre la terra il·luminava
Trobantne 'l caminant sa llum per guia.
Aprofita la claror de aqueix breu dia,
Que per lo espay alsantse se te acaba,
Convertint en foscó la esfera blava

Al plegarse 'l mantell que la estenia.
No 't separis jamay de ta carrera
Ni perdis en tons pasos de bonansa
La rica llum, de ton goig misatjera,
La que al breu temps ton pit guarda esperansa;
Si aventurarte vols en mans agenas,
Ab for exemple lo oblit te darà penas.

MIGUEL AGUT.

FEU ROTLLO.

—Si sapigués que hi havia un home mes cobart que jo, 'm tiraria de cap al mar.
—Ja pòts comensá, porque jo sò incapás de ferho, per cobardia.

Dos subjectes, col·locats un á cada cap de una llarga taula, se disputaban.

—Mira, digué l' un, m' has cremat tant, que si estigués al teu costat, te donaria una plantofada; pero com l' intenció hasta, afigurat que t' he bofetejat.

—Donchs jo si estigués al costat teu, te traspasaria 'l cor de una estocada; ab aixó, donat per mort.

Un pastor tocava 'l *noy de la mare* ab lo seu fluviol. Pará de tocar y sentí un altre fluviol que tocava una americana.

—¿Qué es estrany! esclamá. Totas las cosas varían tant, que fins l' eco varia.

—¿Vol venir á véurer com fan un drama aquesta nit?

—No: no m' agrada véurer fer res; las cosas m' agrandant quant són fetas.

—¿Qué es estrany! Se 'm va cremar lo paller.
—¿Qué t' de estrany! Mes fácil es que 's cremi un paller que....

—¿Cá, home! ¿Si estava assegurat de incendis!

—¿Qué has portat de la plassa?
—Carn per l' olla.
—Mes val que 'ns la menjem nosaltres.

Una noya estimava molt á un jove, y sa mare li proposava un altre quidam. La mare en sos arguments digué:

—Mira: ¡tè una posició molt alta!
—Donchs, no fa per mi, mamá.
—¿Per qué?
—Perque si pujo massa alt, lo cap me roda y caich.

—Senyor Pau, vosté s' amaga 'ls anys.
—¿Per qué?
—Perque quant se casá ab la seva senyora vosté li doblava l' edat, de manera que ella tenia vint anys y vosté quaranta; ara ella n' ha fet trenta, y com que li dobla l' edat, vosté n' té de tenir seixanta, y no cinquanta com diu.

—Papá, ahí vaig cáurer al estany del jardí y no sè qui 'm va tréurer de l' aygua. Vull demanarli á vosté que 'm deixi casar ab lo meu salvador.

—¿Si tu vols...! Te va tréurer de l' aygua 'l gos de Terranova de D. Gil.

—Senyor, cóprim un meló.
—No, no; que aixó es una capsa tancada y després surten que no 's poden menjar.
—Si vol, li vendré á tast.
—Aixís, bueno; n' envia tres ó quatre á casa, ne menjarem dos ó tres per tastarlos, y si 'ns agradan, n' hi compraré un.

Un que sempre disputaba per tot, entrá en casa Voltaire, y aquest, que li coneixia 'l gènit, al véurerlo entrar, li digué:

—Vos adverteixo que no sé una paraula de lo que aneu á dir.

—Miris, senyor capitá, ahí 'ns varen robar dos, que 'ns varen semblar soldats.

—No serian soldats meus, contestá 'l capitá, porque á serho, ni 'ls hi haurian deixat á vostés la camisa que portavan; ab aixó ja s' en poden anar y vajin alerta en calumniar una altra vegada.

—Tinch aquest ull molt malalt: ¿qué farías tu?
—Home, jo tenia un caixal també molt malalt, me 'l varen arrancar, y... ¡oli en un llum!

Un senyor entra en l' iglesia y pregunta á una vella:
—¿Qu' es aquesta la missa de dotze horas?
—¿Cóm! digué la vella; may n' he vist cap que 'n durés mes de mitja.

Estavan dos dormint en un mateix quarto y l' un preguntá al altre:

—¿Qué dorms Narcís?
—No; contestá aquet.
—¿Podrias deixarme tres duros?
En Narcís no respongué.
—¿Qué no 'm respons, Narcís?
—Dormo.
—¿No m' habias dit que no dormias?
—Ho he dit somniant.

Un dia 's passaren de paraulas dos subjectes. L' un que tenia la musculatura molt desenvolupada, digué á l' altre:

—Si vinch aquí vos faré coneixer qui sòu.
—No vinguen, replicá l' altre, perquè jo 'm connecte bé.

Una cantanta, sortia del primer ensaig en companyia del empresari.

—¿Qué tal? li preguntá aquest, home mes du de orella que una fusta.
—L' orquesta, contestá la cantanta, 'm sembla que está massa alta.

—També m' ho ha semblat, anyadí l' empresari. Demá mateix faré abaixar totas las banquetas dels músichs.

EPÍGRAMAS.

Per fèr bramar aquell ase
de ta comedia. ¿hi há apuros?
—Nó, porque sò jo qui brama.
—Donchs pèl públich tu ets un burro.

A un mal cantant faig tornar
famós, per dolent que sigui.
Si 's diu Pau Llonsa, mudantli
són apellido en Llonsini.

Estant un reo al patibol
diu lo rich:—Exemple gran;
á temps qu' un que 's mor de gana,
li va los quartos robant.

—¿Usa pseudónim l' autor
d' eixa pessa tan dolenta?...
—Sí: ara surt á las taulas
que 'l cridan

—¿Quína modestia!

Ll. S. y P.

Sol·lució á la Endevinalla del núm. 60.

Lo Bastó.

Sol·lució á la Xarada del núm. 60.

A-po-te-ca-ri.

Sol·lució al Geroglífich del núm. 60.

Un vestit de ferro no temes que s' esquinse.

ENDEVINALLA.

Mentres tinch la mare viva
ningú 's recorda de mi;
tant prompte sa vida acaba
he de anármen á servir.

Del home so un criat fiel
que treballo en quant m' ho diu,
y á vegadas mas faenas
lo portan á un mal fi.

Comunico actes gloriosos
com també alguns fets ruins,
y en fallos de tribunals
casi sempre jo intervinch.

Ma vida es curta ó es llarga
segons la casa en que visch,
y á la fi de ma vellesa
á terra me fan morir.

XARADA.

La segona, es musical;
una bestia fan hu y tres
que si en lo mon no hi hagués
no hi hauria cap total.

GEROGLÍFICH.

L00 NORT
SUT
70 KN

Las sol·lucions se donarán en lo número próxim.

ANUNCI.

RAMELLETS.

S' ha publicat lo *vuité quadern* de aquestos aplechs de poesías de varis poetas catalans. A *ral* cada un se venen en las llibrerías de Lopez, Puig, Verdager y Manero. Cada quadern té 24 planas luxosament impresas.

En los set *Ramellsets* hi ha poesías dels coneguts poetas senyors Alcántara, Balaguer, Barallat, Baró, Calvet, Clavé, Fauró, Labaila, Lasarte, Llaberia, Pagés, Pitarra, Quintana, Roca y Florejachs, Roure, Sala y Vidal.

E. R.—I. Lopez.

Barcelona 1868.—Imprempta de Narcís Ramirez y Companyia, pas-satge de Escudillers, número 4.